

BOUŘE SE PŘIHNALA

Ladislav Klíma

Bouře se přehnala přes lesy a mezi protřhanými mračny objevovalo se již intenzivní zlato.

Edgar s Livií skryli se v jeskyni před spousty vod, které chrlilo nebe. Šaty měli promáčeny.

"Tak nesmíš být, milenko drahá! Roznemohla bys se!" navenčil úzkostlivě. "Ale co činit? Omů musíš jít celou hodinu to je příliš dlouho v tak promoklých šatech! Jen kdybych měl něco suchého na tebe.."

Edgar nevěděl si rady.

"Jsi náchylna k nastuzení, Livio?" tázal se po chvíli.

"Jsem velice, drahoušku!" jektala Livie zoubky.

Teď rozeznal Edgarův na šero již navyklý zrak v jednom koutě jeskyně značnou hromadu navátého sem, patrně suchého listí..

"Nutno něco učinit!..Víš co, Livio? - drahoušku, je to divné, ale co jiného zbývá? Vidiš tamto ono suché listí? Svleč své mokré šaty a ulehn do listí toho a přikrej se jím..Jen co se aspon trochu opět zahřeješ!..Děšť již ustává, za nedlouho vysvitne slunce, - snad se tvé tenké šaty ještě zusuší..Vid, že to učiníš? Mám strach o tebe..."

Livia byla v rozpacích...Návrh byl vskutku dobrý, - bála se velice nastuzení, ale což kdyby ji zde tak někdo překvapil?

"Nevím...",řekla, červenajíc se."Bojím se a - stydím..."

"Zatím, co se budeš svlékat, vyjdu ven. Za žádnou cenu nesmí se stát, aby sem někdo vstoupil. Neboj se, prosím tebe, milenko drahá?"

Zima zalomcovala prudce Livií.

"Tedy ano",řekla se zarděním, nesměle. A Edgar vyplížil se ihned z jeskyně.

Děšť již zcela ustal, ale divoké bystřiny hučely ještě strání. Na západě objevil se modrý pruh, - důkaz, že za nedlouho vysvitne k západu se sklánějící slunce. Bylo pět hodin.

Nad jeskyní byl skalní výstupek, na němž rostl zcela již suchý strom. Kolem nebylo jiných stromů.

"Můžeš již přijít, Edgare!" ozval se zevnitř hlas.

Edgar uposlechl..Z počátku nerozeznal ničeho, teprve po chvíli zabělala se před jeho zrakem v koutě hlavinka Livie..

"Venku začíná již slunce svítit, pověsím tvé šaty na příhodné místo, viď drahá..."

"Nevím.., - ale učin, jak myslíš: ozval se milý hlas..."

Edgar uchopil zelenavou sukýnku a bluzu, běloucké kalhotky i košilku a spěchal s nimi na skalní výstupek. Tam rozvěsil je, vyždímal je dříve, na suché větve; slunce v tom vysvitlo a opřelo se silným, dosud jižním žářem do teplé látky. Edgar se vrátil do jeskyně, - ale nemohl oddolat, aby každý z kusů obleku nepolíbil...-

Byl otužilý proti zimě a vlhku a nebyl choulostivý. Přes to se chvěl silně, vrátiv se k milence, ač snažil se ze vší síly zakrýt to; ale Livie to zpozorovala.

"Miláčku drahý, chvěješ se, - roznemůžeš se jistě!" řekla spěšně a úzkostlivě...

"Jsem otužilý, milenko má, nic se mně nestane a nevaďi mně to nikterak..."

"Ó né! mám strach o tebe! Jak daleko máš domů! a je tak chladno nyní! Nesmíš v těch šatech zůstat, miláčku, ne!"

"Nuže, - s tvým dovolením je odložím, má Livio", řekl Edgar po několika vteřinách, uznávaje, že dnes by se jinak zcela jistě nastudil..A rychle odložil všechn šat...

Livia otočila se při tom k Edgarovi zády...Ale zašilhala přes to, pohlížeje pod svým levým ramenem skulinou mezi listy po nahém, úměrném, svalnatém a jemně řezaném těle Edgarově..

Tento usedl na balvan, chvěje se dosud. Livia to dobře viděla a mřela stále o zdraví svého miláčka... "Drahoušku můj", řekla pomalu a nesměle, "je ti ještě pořád zima, - viď?"

"Není již, milenko", odvětil Edgar, drkotají při tom zuby...

"Ale nelži, Edgare, vždyť to vím, vždyť je zde tak chladno..."

"Není to tak zlé, za chvíli se zahřeju..."

"Nezahřeješ se zde, ne!..Já bych...věděla...,ale nevím.., nad bys se mohl, ale..zahřátí..., a Livia zmklá.

Podotýkám vzhledem na některé nečisté čtenáře, že

Livii nutkal nyní jen strach o zdraví mladého muže, - a ne snad jiné úmysly..

Edgar se dovítí i ochopil v jak nepříjemné situaci octla se dívka obávající se o milence a zároveň zapadnuvší při tom v konflikt se studem...Hromada listů byla malá pro dvě různé lože.

"Dovolila bys snad, má zlatá milenko, abych k tobě přilehl?"otázal se tónem, z něhož se zdálo, že nepochopil dosud co Livia míníla.

"Ano" - zašeptala Livia, rudá jako růže.

"Ale nedovoluji si: pokračoval Edgar částečně líceňou, částečně pravdivou rozpačitostí...Abychom však pravdu řekli nebyl naprosto proti myšlence Liviině.

"Jen pojď, chci to! vím že,...ale onemocněl bys - zcela jistě.." zajíkala se Livia.

"Nuže drahoušku, dovolíš-li", -a Edgar ulehl vedle Livia a přikryl se listím..Livia se teď k němu obrátila. Leželi blízko vedle sebe, skoro se dotýkající...

Ale mezi nimi byla vrstvička listů.

Zahleděli se sobě vroucně a hluboko v zraky a mimoděk a současně nahnuli své rty k sobě...

Ruce jejich se našly...A pak se těla jejich k sobě přitiskla...

A jeden polibek stíhal druhý...a ruce jejich se prudce tiskly. Byli v opojení, jež zapomíná všechno... Žříravý oheň, jenž plál jejich těly šlehal jim z očí...

zhledem k vášnivému tomuto nepokoji obou těl je přičteno, že ruce jejich bloudily sem a tam a brzo odklídily vrstvu lestí dělící těla, přírodou určená, aby se spočila...Přilnuli těsně k sobě, vysílající vzájemně do sebe teplo...

A ruka jeho objala pas její a ruka její objala pas jeho...

Pro obě šťastné duše zmizel kamsi čas...A spojili se i svými těly úplně v jedno...- - -

X

A dosud leželi těsně vedle sebe....Ústa jejich dotýkala se stále a tiše navzájem v ustavičném políbení.

V tom trhla s sebou Livia procitnuvší náhle ze své extáze. "Bojím se velice! Kdyby nás zde někdo překvapil!" zděšeně se zeptala svého milence.

I Edgar s sebou trhl."Máš pravdu, drahá, sem sice

sotva kdo přijde, - ale máme již čas! Přinesu ti tvůj oblek."

Povstávaj se oblékat. Ale sotva uchopil svou košili, zavzněl venku silný šelest...A hned na to mužské bručení.

"Pro boha, Edgare, to je bratr Ippolito..Schovej se sem opět!" zašeptala zděšeně Livia.

Edgar mžikem uposlechl a přikryl sebe i Liviiinu tvář listím. A v tom již lezla otvorem dovnitř mužská postava s promoklým odevem...

Milenci tajili dech..Livia chvěla se strachem. I Edgarovi nebylo volno. Každý uzná, že jejich postavení bylo dosti choulostivé...

"Čert aby vzal toho prašivého, jadookého velblouda!" zahučel Ippolito. "Jsem mokrý jako prase. Nemohl jít sem sám? Zrovna dnes mně sem poslal, svině... Člověk by dostal z toho nemoc jako prase!"

Edgar trhal sebou smíchy při této květomluvě, ač mu jinak nijak do smíchu nebylo..Livia rděla se studem ze svého bratra..

Teď sehnul se tento a namáhavě odvalil balvan.

"Je těžký jako svině", hučel při tom. Psi banditští ani za to nestojíte...

Kámen se odvalil, Ippolito počal pod ním rýti..

"Až kam to jen ty kurvy banditské zahrabaly? Proč tak hluboko? Brr! třese se jako svině! Konečně je tady něco tvrdého!..Prsvítí, proč jste to tak hluboko nasrali?"

Edgar se opět při těchto hraběcích slovech smíchy tak zmítal, že listí zachrastilo..Ippolito sebou trhl.

"Co to bylo, - mordie?" zahučel po chvíli."To byla nějaká žába v tom prašivém listí. Svině žabí, potřebuješ člověka tak polekat?"

Opět zachrastilo listí následkem Edgarova smíchu. Ippolito se rozlobil doopravdy...

"Potvoro svině, budeš zticha! Najdu-li tě tam, a až tam budu schovávat psaní toho jednookého prasete, roztrhnu tě nebo tě překousnu vejpl, moje šlechtické slovo na to!"

Tentokrát se Edgar nasmál...Livia uchopila jej křečovitě za ruku a sotva slyšitelně zašeptala:

"Slyšíš, on sem bude schovávat psaní!..."

"Neměj strach, drahoušku! dokud budu živ, nikdo tě neuzří..."

Ippolito zatím přistoupil s plechovou krabicí k

otvoru, kde bylo světleji a jal se ji otvírat, otočen zády k hromadě listů...

"Sloto smradlavá..." zahučel znovu, - v tom sebou prudce tihl a zděšeně vykřikl...

Edgar totiž vymrštil se v tomto okamžiku se svého lože a třemi skoky stál za Ippolitem...

Tento sáhl pod plášť pro dýku, ale dříve než ji mohl použít, udeřila jej pěst Edgara do spánku.

Ippolito skácel se k zemi... Ale pěst Edgara neměla přec jen síly a jistoty pěsti nejstaršího bratra, slavného Cesarea. Ippolito povstal hned zas se země a vytasil dýku...

Sle v téže okamžiku stihla jej rána do žaludeční dutiny. Ippolito opět padl a tentokrát již nepovstal...

Mžikem svázal Edgar kleslému ruce, zavázal oči a zacpal ústa. Pak pravil šeptem k Livii:

"Livio, buď zcela tichá, ať se hlasem svým neprozradíš až procitne bratr tvůj z mrákot!"

A mžikem vyběhl nahý jak byl ze sluje a za chvíli podával Livii oblek její, nyní již jen trochu vlhký. Oba se rychle oblékli.

Sotva byli hotovi, počal se Ippolito hýbat, temně chroptiti a sebou trhati.

Ale neohlížeje se na to, přistoupil k němu Edgar, prohlídal mu kapsy, pátraje po dopisu Fabiova. Našel jej, otevřel. Stála tam slova.

"Zde prozatím 200 zechinů v bankovkách! Navštívím tě brzo v Rakvi! Pozor na sluhu Cesareova Bartoloema: nebezpečnější než ostatní. Buď vás brzo potřebovat.

Podpis scházel. Vedle dopisu leželo 200 zechinů v papírech. Edgar dopis uschoval. Otevřel rychle krabici, na zemi ležící. Byl v ní dopis:

Včera byl v Hrobu sluha Ottajánů. Dva muži jej zpozorovali. Ystřelili a chybili. Potřebujeme nutně peněz a prosíme Vaši Milost, aby nám za naše věrné služby něco poslala.

Edgar uschoval i tento list, zastrčiv dříve Ippolitovi peníze do kapsy. Pak tázal se šeptem Livie:

"Nezapomnělas zde nic, milenko?"

"Ne!"

"Teď půjdeme!" zašeptal Edgar, uchopiv Ippolita, vynesl jej z jeskyně a uvolnil mu ústa, aby mohl křičet o pomoc. Pak pošeptal Livii:

"Teď rychle odtud!"

Ozval se za nimi řev Ippolitův. Rychle vraceli se

toutéž stezkou.

Slunce sklánělo se už k obzoru. Na východě ohnivý pruh nebe leskl se tajemnou, rudou září...

Po chvíli pravila Livia rychle, se zmateným pohledem a dosud rdící se tváří:

"Edgare, teď půjdu již sama domů! Někdo by nás mohl upozorovat. S bohem, můj miláčku!" A slzíc, podala milenci ruku.

"Jakže, Livio, nebojíš se? pomni před chvílí..."

"Ne, nebojím se, můj drahý. Proč tak na mne hledíš?" A livia pokryla, vzpomínajíc na nedávné manželské lože tvář rukama a odvrátila hlavinku..

"Můj andílku, miluješ mne vskutku?" zvolal ohnivě a jaksí nedůvěřivě Edgar.

"Neruč mě otázkou takovou, drahý Edgare", pravila dívka, hledíc mu teď vroucně do očí. "Ale jsem nyní zcela zmatena. Vše přišlo tak náhle.. Oh jak tě miluju!" zvolala a objala jej prudce, - však hnád zas, plaše hledíc kolem, jej pustila...

Ušli spolu ještě několik kroků.. Nad hlavami jejich černal se strop z jehličí a tu a tam většelo se v něm okénko na temnici se nebe. Večerní modlitba zpívala lesem. Livia se k Edgarovi přivinula... Lesem žene se vítr a s ním o závod tlupa banditů se satanským Fabiem v čele. Nenávist srší mu z očí, rty pronášejí kletbu. Livia zděšeně vykřikla. Fabio obklíčil překvapené milence, nařídil spoutat a odvlékl je do osamělé lesní chýše, kde před nedávnem hrozným způsobem umučil Edgarova a Cesareova bratra, učence Riccarda, kde Pietro, dříve bratra svému nápomocný, teď spoutaný v mlobách ležel.

Marně Livia ruce spínala a svým sladkým hlasem Fabia o milosrdenství prosila.

"Nekřič a nekoukej na mne tak těma čarodějnjma očima, červe ošklivý," zařval na ni Fabio a dal jí políček, div jí hlavu neurazil. "Nemohu si pomoci, ten tvůj obličej tak příšerně mne vždy udeří... Ale tím lépe! Čubičko, tebe čeká pěkný, sladký osud! Víš již, co si s tebou počnu!"

Livia i Edgar mlčeli. Zavládlo ticho, rušené jen hluchým krokem času a těžkým šuměním borovicových stromů. Vítr se vznášel a lámal větve stromů.

"Hurá, bratře!" zvolal Ippolito, který bandity vyproštěn vrátil se právě do chýše, "tys měl pěkný lov! Strž jim ruce do vařící vody a ponech je tam tak

dlouho až se uvaří, jejich maso zhnědne, změkne, takže bušeme moci jejich dlaně tak snadno utrhnout jako se dá roztrhnout uvažené kuře!"

"Tvůj nápad je dobrý a při jiné příležitosti jej uskutečním!" děl Fabio. "Ale teď na to není času.. Já rozkousu té děvce prsy a ty si vem na starost Edgara, chceš-li, - svině jsi na to dost velká!"

"To udělám!" zařval Ippolito.. "Svině sem, svině tam!" a přiskočil k Edgarovi.

"Počkej chvíli!" vykřikl Fabio, "Pietro přichází k sobě."

Ippolito uposlechl a zvědavě hleděl na omráčeného Samsona.

Tento dýchal a škubel sebou...A za několik okamžiků zabručel a otevřel oči..Trhl sebou prudce, - a tu upozoroval, že je spoután..Vytřeštěnými očima hleděl kolem sebe, snaže se upamatovat na to, co se s ním stalo...patřil Fabio, - a rozpomněl se...Vztekem zavyl. A hned na to napjaly se strašlivě jeho svaly, obličej zrudl, - a provaž ruce vížící se přetrhl a Pietro vzchopil se na kolena a vytáhl z kapsy nůž.

Fabio přiskočil k Pietrovi a než tento mohl pouta svá přeříznout mávl sekerou znovu po jeho lebce.. Pietro sekeru rukou odrazil, povstal a učinil vrabčí skok na Fabio..Ten odskočil stranou, - a blasku rychle udeřil sekerou znovu do břišní lebky se strany ještě prudčeji než poprvé. Pietro zavyl znovu a svalil se na zem opět bez vědomí..Ale lebka jeho bebyla ani teď roztržena..Fabio jej znovu a pevněji spoutal."K čílu, Ippolito! Čas ubíhá!" -

A Fabio vrhl se na Liviu, Ippolito na Edgara..

Onen uchopil zuby svými prs Liviin. Ukousl bradavku a jal se svými dravčími tesáky rýti se v něm dále.. Postupoval pozvolně a stále hloub. Drtil maso úplně, rozdrcené rval od těla, aby se mohl zakusovat dále... Činil tak velmi rychle. A když rozdrtil prs jeden, šel se do druhého.

Livia svíjela se po celou tu dobu po zemi a vyrážela temné skřeky.. Konečně omdlela..Stejně rval Ippolito maso z Edgarova těla..

Aby krvácení ustalo, nalil Fabio na rány obou zžíraviny. Strašná jí způsobená bolest probudila opět děti Eurovy.

A tu zaúpěla Livia:

"Otče můj, proč jsi na nás takhle dopustil? Je to

k nesení hrozné! vysvoboď nás a dovol ať umřeme rychle! Nevydržím to již a zemřít nemohu.."

A Euros odpověděl, ale Fabio s Ippolitem hlas jeho neslyšeli.

"Milá dcero, není to mé dílo, že trpíš, ale schvaluji to! Netrpíš nadarmo a tvoje utrpení jest jen klam! A nebude dlouho trvat, dcero má, buď pevná s ty synu též!"

A Livia a Edgar ztichli a nová síla je prodchla -.

"Ta děvka již blázní!" řekl Fabio. Žvaní nesmysly. Dále! Učin, Ippolito jemu, co já učiním jí! Ale učin mu to o chvíli později, aby měl radost z pohledu na tu, do které se zbláznil."

A Fabio uřízl Livii nos, oba rty, bradu, uši, vyřezal jí kusy masa z lící -.Strašný byl teď pohled na dříve tak krásný obličej.

"Nehleď na mne, miláčku!" prosila Livia. Zošklivěla bych se ti."

Abyste zastavil proud krve, nalil Fabio na rány opět žiraviny...Livia snesla tentokrát strašnou bolest bez křiku. -Ale tělo její točilo se po podlaze.

Edgara stihl stejný osud. I z jeho tváře byla po chvíli beztvárná krvavá masa. Ale když nalil mu Fabio na rány žiraviny, byl tenkrát méně statečný než milenka a děsně řval..Pak omdlel.

Livia neomdlela, ale tělo její počalo se křečovitě chvít, oči její se zavíraly a poh. by slubly.. A tu počal venku vanout prudký východní vítr...

"Chcípne!" podotkl Ippolito.

"Nechcípne!" řekl Fabio a vyndal z bedny lahvičku..

Nabral do sklenice vařící vody, vлил do ní polovic obsahu lahvičky a pak vлил polovici horké vody Livii, polovici Edgarovi do úst.

"Je to jed", pravil, ukazuje na láhvičku, "který i v malých dávkách usmrcuje zcela jistě za bolesti, které jen málo zadržejí bolestem, které usmrtily Riccarda. Ale rozdíl je ten, že usmrcuje teprve za den, někdy až za dva dny, - a po celou tu dobu trvají bolesti, při nichž každý sešílí..A mimo to má jed tento ten účinek, že zahání mdloby a udržuje při vědomí až do smrti..Dokonce prodlužuje život.

Fabio děl pravdu. Za nedlouho přišel Edgar k sobě a počal ihned děsně řvát a po podlaze celým tělem skákat...A podobně i smrti blázná Livii..

Ale Edgar mezi bolestmi řval:

"Hlupáci, myslíte, že takové bolesti jsou dobrou předehrou k smrti? Chcete nás smrtí trestat? Což nechápete, že je nám smrt teď tím nejvyšším, uženějším cílem? nejsladším přáním a žádným trestem."

"Však ještě hned tak nechcípnete!" zachochtal se Fabio.

"Miláčku," vypravil ze sebe svíjející se Edgar, "již teď cítím, jak utrpení je dobré! Nežil jsem dosud - teď teprve, když tak hrozně trpím, cítím, že žiju, že hledím v hlubiny života... Jen pak jsme něčím, když se celá naše bytost svíjí, Utrpení je největší prospěch... Itím duch Burův v sobě, škoda, že nebylo to dříve... Byla bychom zpřetrhali pouta..."

Vichr se vznášel a svištěl a hučel a burácel...

"Již šílejí!" radoval se Fabio.

Ale náhle připlul ohromný bílý mrak, zahalil Livii mlhou jako závojem a hned vznášel se výš a výše..

"Na shledanou, miláčku!" zavznělo ještě sladce z nebeského oblaku a božský zjev zmizel zrakům lidí..

Edgar chvěl se v blahé extasi, necítil svých hrozných bolestí, ale když Livia zmizela pozbal vědomí...

A vichr zcela umkl a nastalo ticho... Ale na východním obzoru vznášela se ohromná postava boha Eura, usmívajícího se a náruč rozevírajícího.

Překvapením omráčení bratři procitli již za dvě minuty. Fabio dříve. Povstal, kopl Ippolita.

"Rychle, vstaň!" zvolal. "Nesmíme mařit čas! Ta děvka byla čarodějnice! K čertu, kde je? Nikde ji není vidět! Nikde! Opravdu! Vzal si ji čas nebo co? Teď skončím se psem! Tři minuty přes šest, - hm! do sedmi hodin nejdle musí být zcepenělý... Zas už omdlel? - Ostatně, - to se mně právě hodí!" Houkl na bandity, kteří seděli asi 100 kroků dále na mezi a otevřenými hubami hleděli, co se v samotě děje:

"Nic nového?"

"Nic, velmožný pane!"

"Tím větší pozor dávejte vy a ostatní! Osle rychle!"

"Bratře!" hekal pitomý Ippolito, "to bylo hrozné... A ten strašný vítr k tomu... Fouká vždy takový vítr, když čarodějnice jede do pekla?"

"Nežva! Co dělá ten blbý pařež? Dosud bez sebe.. Není chcípělý? Není! To je dobře! Nechcípneš jen tak, sloupe pitomý! Má vůli se nic nesmí zprotivit!"

Okanžik přemýšlel..Pak děl rozhodnut:

"Pomoz mně vynésti tuto bednu na dvůr!"

Rychle vynesli těžkou bednu. Fabio ji otevřel a překlopil..Vyvalila se z ní mezi mnohým jiným i nevelká rakve.

"K čemu ta rakve?" tázal se Ippolito.

"Kopej pro ni jámu a co nejrychleji! Hej! pojďte sem rychle a bratrovi pomáhejte!"

Bandité přiběhli a v několika minutách byla vykopána jáma tak hluboká, že rakve do ní dobře se skryla.

Mezitím byl Fabio u Edgara a vrátil se s ním, docud bezvědomím.

"Dost!" velel pracujícím a přistoupiv k rakvi, otevřel ji.

Byla to zcela obyčejná rakve..Ale v jejích dlouhých stranách byly vyvrtány malé dírký. Fabio počal se hrabat mezi vyklopenými předměty a v brzku našel dlouhou plechovou rouru..Tuto vstrčil do jedné z děr..

Pak ovázal pro všechno Edgarovi očk, velel přítomným, aby byli tiší a nalil bezvědomému zbytek jeđu do úst..Pak uchopil jej neprodleně a vložil do rakve..Ale Edgar nemohl se tam vejít. Fabio vynal sekeru a zasýpal:

"Učiním to jako Prokrustus!"

A utal Edgarovi obě nohy asi uprostřed lýtek.. Edgar sebou trhl...Fabio šoupl jej teď do rakve a víko spěšně a tise přiklopil...

Z rakve ozvalo se šoupaní a sténání..Patrně přišel mučený vlivem nového zmrzačení a jeđu, opět k sobě..

"Výborně se to podařilo!" zašeptal Fabio a velel banditům:

"Ty se budeš modlit a zpívat jako kněz nad hrobem.. A ty budeš plakat! A ty, Ippolito, drž hubu!"

Bandité uposlechlí, ale činili rozkázané velmi falešně a s odporem!

Edgar zatím v rakvi se zmítal a řval děsnými bolestmi..

"Budeš myslit, že je právě pohřbíván!" zašeptal Fabio Ippolitovi. "Jen zbyl-li mu k tomu ještě rozum! hlapi! lépe, přirozeněji a hlasitěji!"

Bandité ječeli a téměř řvali..Ale hlučněji zněl řev Edgarův z vnitřku rakve.

"Teď zazpívej: Requiescant in pace!" velel šepetem-Fabio.

Bandita tak učinil, - a Fabio uchopil hroudy a kamení a počal je házet na víko. Ippolito i bandité mu pomáhali...Pak uchopili lopaty a za chvíli byla rakev značně zaházena.

"Marš odtud!" velel nyní Fabio banditům.

Potom ucpal konec plechové roury, jakož i protějšší otvor v rakvi a usedl vedle...Děl tiše k Ippolito, zatím co Edgar stále vyl a o stěny rakve tloukl:

"Tak teď již snad chápeš? Snad jsi ve své líné fantazii již někdy si představil, jaká musí být muka a zoufalost zdánlivě mrtvého, jenž byl pohřben a jenž se v rakvi opět probudil..Musí to být rozkošné! Muže tento krásný požitek, připravil jsem tomuto psu! Nan nebude to již asi mnoho působit, protože předně je šílený a za druhé bolestmi zpitomělý. Hleď tyhle díry! Dovtípl jsi se k čemu jsou? Je-li pohřben zdánlivě mrtvý netrvej jeho muka v rakvi dlouho, protože se udusí brzo..Ale následkem mého výmyslu mohu muka tato prodloužit, jak dlouho budu chtít! Až se bude dusit, vpustím mu tam pomocí této roury a kovářského měchu čerstvý vzduch atd. Mohl bych jej též zakopat hluboko do země, - vstřelil bych i do druhé díry rouru...Tak rozumíš tomu, osle?"

"Rozumím!" děl Ippolito."Krásný nápad od tebe! Nechat člověka celé dny se dusit a udržet jej v domění, že je pohřben, - toť vskutku krásné."

"Již se asi dusí!" řekl Fabio. "Rakev je malá! Za chvíli mu vpustím vzduch. Kde je měch? Aha!zde! Ale s ním budu to opakovat jen do sedmi hodin, pak jej nechám se zelknout, - nechcípne-li již dříve! A pak odjedeme dále, pojedeme do Rakve. O té skryš nikdo neví, ani Cesare! Tam mne čeká, oddanější i statečnější tlupa banditů, nežli tyto baby zde. Nechtěl jsem, aby tenti zvěděli o umečení mé sestry Livie, neb jde o ní pověst, že je dcerou boha východního větru - Eura, který prý oživil její tělo, když mrtvé na svět vyšlo a od té doby je jejím ochráncem. Hahaha! Ti pověřiví chlapi by strachem zpitoměli. Ta čubka musela zhynout, jinak by si byla dělala nároky na peníze mého otce! Ale ty má v opasku na těle a nikdo mu je nevezme! Ovšem zbývá ještě Porcia. Nevím kam prchla. Mám tušení, že k Cesareovi, proto jsem rozestavil stráž. Zkoda,

že Pietro v posledním okamžiku selhal. Dříve ke všemu svolný, najednou si zde vše rozmyslil. Proto jsem jej musel spoutat! Draze mně to zaplatí! - Ale co žvaním? Musím pustit do rakve čerství vzduch! - Hrome, - již čtvrt na osm -"

A Fabio uchopil ných. Zatím co jej nasazoval na rouru, děl:

"Budeš koukat, jak Pietra budu mučit!..Ale hrome! Jeden bandita sem cválu jako blázen. Nejspíš se blíží četníci! Stojí to za to, aby tak bláznivě ujížděl?"

Již zde byl bandita, zcela uchvácený..Zastavil koně a spěšně hlásil:

"Velmožný pane, blíží se tlupa jezdců! Jsou čtyři! Cválají tak rychle, že za pět minut jsou zde! A pokud jsem mohl z dálky rozeznat, jest jeden z nich oděn jako Cesare!"

Fabio sebou trhl a Ippolito zbledl..

"Hej!" houkl Fabio na blízké bandity, "dějte co nejrychleji k našim zadním a postranním strážím, ať sem ihned přijedou! A ty posle, rovněž! Pospěšte si a křkněte na ně již z dále!"

Bandité odjeli a Fabio děl:

"Doufám, že se ho zde zmocníme! Přivítáme jej palbou z chalupy a musíme jej trefit! Co se toho psa týče, nemám již čas zabývat se s ním! Ať se zalíká! - beztoho je blázen! Ale vynahradím si to na Pietrovi! Připrav si zbraně! Fúj! on se třese jako osyka, kravské lejno!"

Tu zavzněl nový dupot a přicválal druhý bandita.

"Pane!" volal již z dále, blíží se Cesare ještě s třemi muži! Je již pod kopcem! Učme!"

"Bábo! zde zůstaneš!" zavyl Fabio..."Budeme se bránit proti nim!"

"Bránit se proti Cesareovi?" zvolal bandita a pobídnul koně v další cval.."Pěkně děkuju, velmožný pane! Je to nápad od vás!"

"Pse smrdutý!" zakřičel Fabio. "Tvůj útek ti málo pomůže!"

A nasečil pušku k líci, - stiskl, a rychle se vzdalující bandita skácel se s koně.

Fabio stal se nyní energickým jako nikdy předtím..Zavyl na Ippolita:

"Rychle do chalupy! Zapálíme ji a prchneme! Zde bychom se my dva proti nim neubránili. Ti psi

banditští nepřijdou v čas a snad rozutekou se právě tak jako tato baba."

V největším spěchu vnikli do chaty, rozhrabali oheň v ohništi, nsházeli na zem smolná polena, polili petrolejem a zapálili. Modré a zelené plameny plazily se z nich a vysoko šlehaly, osvětlující krvavou září tmící se kraj.

Fabio a Ippolito prchli.

Ale P Pietro v nejvyšším nebezpečí probíral se z mrákot, naráz pochopil, co se stalo, vypnutím vši ohromné síly zpřetrhal pouta a plameny již olizovaným oknem chýše skočil do tmy...